

Asperger syndrom: Støttesamtaler

"Hvordan kan jeg vite om noen kan bli en venn?"

"Hvem må vite at jeg har Asperger syndrom"

Dette er spørsmål som unge med Asperger syndrom har stilt meg i samtaler. Mennesker med Asperger syndrom har en hjerne som fungerer noe annerledes enn det som er vanlig. De tenker på en annen måte. Siden hele vårt samfunn bygger på den "normale" måten å tenke på, er det en mengde informasjon og situasjoner som går en person med Asperger syndrom hus forbi, eller som de rett og slett ikke forstår. Den kultur- og samfunnsforståelse som andre erverver seg i oppveksten uten at de tenker over det, er mangelfull eller fraværende. Slik kunnskap bygger på sosial forståelse, og det er nettopp det som er mest problematisk for de som har Asperger syndrom. For at de skal få del i denne kunnskapen må den gjøres eksplisitt. Svært mye informasjon mellom mennesker og i samfunnet er ikke eksplisitt. Dette skaper store vansker i forhold til samfunnets krav til funksjon særlig når det gjelder kommunikasjon og sosial atferd.

Psykisk helse/psykiske tilleggsbelastninger

Asperger syndrom gir økt risiko for depresjon, angst, tvang, psykotiske reaksjoner og sinnereaksjoner (rage attacks) (Dag Nilsson, Nilssonseminaret 2006). De er altså svært utsatt for psykiske tilleggsbelastninger. Pga sine kommunikasjonsvansker er de utsatt for å ikke forstå – eller å misforstå. De blir særdeles sårbare og føler usikkerhet og tilkortkommenhet. Mobbing er et stort problem for den enkelte. Pga manglende eller dårlig oppfattelse av nyanser i andres ord og handlinger hender det ikke sjelden at de oppfatter som mobbing også det som slett ikke er mobbing.

Ervik (seminar, 2003) gjengir fra undersøkelser at så mye som 65% av pasienter med Asperger syndrom har psykiatriske tilleggsdiagnoser. 37% har depresjon. På Nilssonseminaret 2006 viste nevropsykolog Geir Øgrim til tall fra Klin et al (2005): Depresjon 34%, Sosial fobi 23%, Generell angstlidelse 14%. Ghaziuddin (2005) viser til flere rapporter som oppgir 30% klinisk depresjon i utvalgene (med Asperger syndrom).

De perseptuelle særtrekkene som finnes i en eller annen variant hos de fleste, gjør at belastningen i hverdagen blir svært stor. Livet er rett og slett mer slitsomt og strevsomt for en med Asperger syndrom. Disse belastningene kan føre til angst og depresjon.

Et viktig symptom på depresjon hos personer med autisme er økt sosial tilbaketrekking og isolasjon.

Hos andre mennesker behandles dette med medisiner og psykoterapi. Tradisjonell psykoterapi sies å kunne ha en uheldig effekt på personer med Asperger syndrom (Gillberg, Gerland, 1998).

Hvorfor er "vanlig" terapi uegnet?

Asperger syndrom er ingen psykisk lidelse, men en medfødt, hjerneorganisk funksjonshemming innen autismspekteret. Tradisjonell psykoterapi bearbeider følelser. Asperger syndrom i seg selv gir ikke følelsesmessige vansker som krever psykoterapi, tvert imot kan slik terapi være direkte skadelig. Gunilla Gerland (Gerland, 1998) sier at pasienter med autisme krenkes i psykoterapi. Psykoterapi handler om å endre perspektiv – om reorientering. Hovedproblemet til en med Asperger syndrom er ikke behovet for reorientering, hovedproblemet er mangel på orientering/informasjon.

Samtaleterapi med personer med Asperger syndrom vanskeliggjøres av de spesielle språkvanskene, og slik terapi må bygges på forståelse for syndromet (Øgrim på Nilssonseminaret 2006). Alle former for samtaler med en med Asperger syndrom gir utfordringer i forhold til deres spesielle kommunikasjons- og forståelsesmåter som bl a omfatter: Vansker med den sosiale bruken av språket (språkets pragmatikk). De kan ha vansker med å svare adekvat på spørsmål og delta i gjensidig kommunikasjon. De mangler vanligvis forståelse for at et utsagn kan ha forskjellig betydning avhengig av kontekst, slik at omskrivninger, ordspill og metaforer ikke blir forstått, eller blir tatt bokstavelig. I tillegg til at språket tolkes bokstavelig kan det være problemer med å skjønne at en setning kan ha forskjellig betydning avhengig av hvilke ord i setningen som vektlegges. Dette gjør at personen må bruke mye krefter

for å tolke og forstå selv enkle utsagn. Det blir dessuten svært forvirrende og mange misforståelser oppstår (Karlsen, 2000).

Vi bruker ikke språket som et presist arbeidsredskap annet enn i faglig/teknisk sammenheng. Hverdagsspråket vårt er svært upresist og veldig blomstrende/billedlig. En person med Asperger syndrom tolker imidlertid det andre sier bokstavelig. Dette skaper ekstremt mange feller, og personer med Asperger syndrom går i dem alle – hele tiden. Dette er mye mer alvorlig enn vi vanligvis tror! Et eksempel fra en jeg kjenner: "Sleng hit stiftmaskinen..." ble tolket bokstavelig, og hadde ikke vedkommende dukket, kunne han ha blitt skadet. Dette er altså ikke på fleip – det er fullt alvor.

Kjersti Karlsen (Karlsen, 2000) skriver i sin artikkel at pga vansker med verbal kommunikasjon, ikke-verbal-kommunikasjon, forestillingsevne og tid/sekvensialitet er narrative terapeutiske intervensjoner vanskelig å gjennomføre. Bruk av metaforer for å eksternalisere problemer eller å se fenomener i nytt perspektiv, vil sannsynligvis ikke føre til noe annet enn forvirring.

Hvordan skal man da kunne hjelpe dem?

Hva er behovene? Når er det behov?

Det er altså to behov som peker seg ut; å få svar på ting man lurer på (som alle andre får med seg automatisk), og å forebygge en depressiv utvikling. Det kan selvsagt være en sammenheng mellom disse behovene. Forandringer/overganger i livet skaper ofte en så stor usikkerhet og bekymring i livet til en med Asperger syndrom at det kan føre til depresjoner. Overgang mellom skoleslag er en slik stor forandring. Ved overgang til ungdomsskolen har de blitt så pass modne at samtaleformen kan fungere som et godt tilbud. Når de går på 6. og 7. trinn, har hatt diagnosen en stund og er informert om denne, kan tida være inne for å etablere et samtaletilbud.

Pga den økte tendensen til tilbaketrekking må det være viktig å komme i forkant av en depressiv utvikling. Tilgjengeligheten avtar veldig når depresjonen har ført

personen inn i en tilværelse hjemme på rommet foran PC en eller i senga, uten at vedkommende vil være med på noe som helst eller treffe noen.

Ungdomsårene er antakelig de vanskeligste, særlig i forhold til jevnaldrendegruppa. Ungdomskodene er ganske finurlige, og jevnaldrendes toleranse i forhold til det som skiller seg ut er da på et lavmål. En gutt jeg hadde jevnlig inne til samtaler sa til meg at han syntes klassekameratene var så overflatiske, de snakket bare om jenter, kino, popmusikk etc. De tenkte ikke på framtiden sin.

I Kari Steindals artikkel om samtalegruppe (Steindal, 1999) skriver hun at "flere forteller at det var etter 11-12-årsalderen at de ble virkelig klar over hvor annerledes de var". Det var spesielt vanskelig med forventningene til atferd og interesser i ungdomsårene. Temaer som var ønsket var temaer i tilknytning til identitet, selvilde og forhold til andre.

Som barn tror de på et vis at vi andre kan lese hverandres tanker. Etter hvert går det opp for en del at det ikke er helt riktig. Likevel vet de at vi til en viss grad kan lese hverandre, men de aner ikke hva vi kan lese og hva vi ikke kan lese, de er "mindblind" (Baron-Cohen 19..). "Mindblind" kan best oversettes med tankeblind. Dette skaper mye usikkerhet og etter hvert mange spørsmål.

De ungdommene jeg kjenner med Asperger syndrom er hele tiden opptatt av å gjøre det som er riktig, men de har svært vanskelig for å vite hva som er det riktige. Dette gjør dem usikre og de har lett for å begå sosiale "feil". De fleste har foreldre som de spør om mye av det de lurer på, men de oppfatter at folk kan ha ulikt syn på ting. De er ikke selv i særlig stand til å vurdere de svarene de får. Derfor tror jeg det er viktig for dem å ha en kanal for å få "second opinion", en måte å sjekke at det virkelig er slik som de har oppfattet eller har fått som svar.

Når ungdommer med Asperger syndrom begynner å forstå at de er annerledes enn andre, får de behov for kunnskap om hvorfor mennesker gjør som de gjør i ulike situasjoner, om motiv, hensikt og sosiale spilleregler (samfunnskunnskap – kulturkunnskap). Men det er umulig å vite hva den enkelte har av hull i sin viten, hva den enkelte ikke har forstått. Derfor er det nyttig å skape en situasjon som gjør det

mulig for dem å selv spørre, eller sette ord på det de ikke forstår. Slik kan støttesamtaler bli en annen form for pedagogisk virksomhet.

Dette betyr etter min mening at pedagoger har (minst) like gode forutsetninger for å bidra som psykologer og psykiatere. Det kreves imidlertid inngående kjennskap til og forståelse for tankemåten til personer med Asperger syndrom for å kunne bidra på en nyttig måte.

Støttesamtaler

Støttesamtaler er et annet uttrykk for regelmessig samtalekontakt. Christina Lögedahl har beskrevet en form for støttesamtaler som hun har funnet fruktbart for personer med Asperger syndrom (Lögedahl, 1996). Samtalene er et virkemiddel for å bygge broer mellom kulturer (deres og vår). Lögedahl beskriver ulike faser i forløpet av støttesamtaler:

I første fase snakker de gjerne mye om særinteressene sine. Dette er svært viktig for å bygge opp tillitt. Lögedahl mener at de i denne fasen prøver ut samtalepartneren, om hun lytter, om hun holder ut, men også om de selv duger. Hun sier at det er svært viktig at denne fasen ikke forseres, selv om det utenfra sett kan virke meningsløst. Det er dessuten en fin anledning til å lære hvordan samtalepartneren tenker. Fasen kan vare i flere måneder.

Den andre fasen er som regel kort og veldig ulik første fase. Her blir de stille, lavmælte og usikre, de har vansker med å finne ord. Man må da innstille seg i forhold til det, og selv være ganske stille og fåmælt.

I den tredje fasen begynner de gradvis å spørre om ting som er viktige for dem og som de ikke forstår.

Det er svært viktig at samtalene blir på deres premisser. I de fleste andre sammenhenger blir de styrt av andre, dette må være et tiltak som de styrer selv. Det er videre viktig å ikke gå for fort frem, det kan oppleves som et overgrep.

Jeg har de siste årene gitt et slikt samtaletilbud til de ungdommene med Asperger syndrom som jeg har kontakt med gjennom mitt arbeid som PP-rådgiver. Det følgende er basert på mine erfaringer.

Etablere en frihet fra stress

Det er viktig å etablere en situasjon hvor de ikke føler at de må prestere noe, eller at det er spesielle forventninger til deres bidrag. Gaute Friis (ungdom med Asperger syndrom, foreleser på Nilssonseminaret 2006) vektla i sitt innlegg på seminaret at stress, press og mas virket veldig destruktivt på ham, og hadde framkalt ekstrem motstand og protestatferd. Det førte blant annet til at han uteble helt fra skole og andre forpliktelser.

Samtalestil

Ungdom med Asperger syndrom har vanligvis en lite fleksibel måte å tenke på, og de er ikke flinke med turtaking i samtaler. Når de kommer med spørsmål er det ofte rett på sak uten innledning og uten den konteksten som kanskje er nødvendig for å forstå hva spørsmålet egentlig handler om. Temaene er ofte forankret i konkrete hendelser. Derfor kan det være nødvendig å spørre litt for å få grep om hva det handler om. Svaret må imidlertid være mest mulig entydig, konkret og enkelt. Lange forklaringer av typen "på den ene siden – og på den andre siden" blir som regel ikke forstått. Likevel er det viktig å jobbe med på sikt å øke den tankemessige fleksibiliteten. Dette kan ta lang tid. En mor jeg kjenner hadde gjennom alle år forsøkt å få sin sønn til alltid å tenke etter om det var mulig at andre kunne oppfatte situasjoner som oppsto på en annen måte enn hans. Dette var veldig vanskelig for ham, men han forsøkte ofte, noe som resulterte i at han oftest fant ut at det var tenkbart, selv om han ikke visste hva det kunne være. Noen av temaene han tok opp med meg gikk nettopp på om hva eventuelle andre perspektiv kunne dreie seg om. Dessuten lurte han på om hans oppfatning av hendelsen var pga Asperger syndrom.

Min erfaring er at korte, konkrete svar gir mer mening for dem enn mer filosofiske utlegninger. De trenger knagger å henge tanker på, så vil dette føre dem videre til nye spørsmål. Dette betyr at samme tema gjerne kommer opp seinere med en ny vri, en ny vinkel. Det er selvfølgelig vanskelig å være konkret og kort og samtidig gi svar som har åpning for ulike meninger og nyanser. Det er ikke alltid de sier i fra når

svarene/forklaringene blir for vidløftige. De er vant til å ikke forstå, og de fleste er også høflige mennesker, slik at det er vanskelig for samtalepartneren å oppfatte om de har forstått svaret og om de er fornøyd.

Temaer

Det er fristende å lage en dagsorden for disse samtalene, for det er en masse ting man vet at ungdommene lurte på. Det er imidlertid viktig at de selv bringer på banen det de vil snakke om, de må selv ha reflektert og undret seg, og de må selv prøve å formulere det. Dette kan ta lang tid - uker og måneder. I mellomtiden er det viktig bare at de kommer og har tilbudet. Til å begynne med har de ofte ingen ideer om hvorfor de skal komme. Jeg pleier å gi dem 3 alternativer; å bruke PC-en min til å spille spill eller søke på internett, å tegne eller om de vil spørre meg om noe/fortelle meg noe. Det kan gå uker hvor de bare vil tegne (hvis det er et av interesseområdene). Hver gang passer jeg på å spørre om det er noe de vil ta opp. Jeg tipser dem om at de kan notere ned på en lapp hva de vil snakke med meg om. Ofte er også foreldre gode støttespillere som tipser dem når det kommer opp temaer hjemme; skriv det ned og spør ved neste samtale.

Dette er spørsmål/temaer som har blitt tatt opp med meg:

- Hvorfor er vi her i verden egentlig – det blir jo kjedelig etter hvert!?
- Hvordan kan jeg vite om noen kan bli en venn?
- Er det fordi jeg har Asperger syndrom at jeg ikke forstår...?
- Vil jeg kunne få en jobb når jeg blir voksen?
- Jeg gruer meg til jeg blir voksen, for da kan jeg ikke leke med lego – og det er så morsomt.
- Jeg har en venninne som ikke har det godt hjemme. Hvordan kan jeg hjelpe henne?
- Jeg forstår ikke hva de sier i klassen!
- Av og til når jeg svarer på spørsmål i timen så ler de andre. Hvorfor gjør de det?
- Hvorfor har vi egentlig sånt som Valentinsdag og sånt?
- Hvorfor er det sånn at noen er veldig dårlige i for eksempel fotball? Det er veldig urettferdig.

- Jeg har avtalt med skolen at jeg kan sitte og jobbe i enerom når jeg er sliten og synes det er mye støy i klassen. Likevel fikk jeg ikke det forrige dagen, for de sa de trengte rommet til tentamen. Har de rett til det?
- Må en arbeidsgiver få vite at jeg har Asperger syndrom?
- Jeg har lyst til å bli jagerflyger. Kan jeg det?
- Må jeg være med på dans i musikktimen på skolen?
- Læreren skriver ofte på tavla, så skal vi skrive det ned i boka. Samtidig prater hun videre. Når jeg sier at jeg ikke klarer det, sier hun at jeg ikke trenger å skrive alt, men bare det som er viktig. Da blir jeg veldig sint. Hva skal jeg gjøre med det?

Vurderinger, nyanser og fleksibilitet er ikke av de sterke sidene til en med Asperger syndrom. En regel er en regel og skal gjelde absolutt. Selvfølgelig bør de ta opp slike saker med lærer, men det kan nok ofte bli til en konflikt. Derfor er det bra å ha en person som står litt utenfor det hele å diskutere/opplære situasjoner som oppstår i dagliglivet.

Visualisering

Det er svært nyttig å bruke visualisering som hjelpemiddel i samtale. På spørsmålet om hvorfor noen er dårlige i fotball, tegnet og forklarte jeg normalfordelingskurven. Jeg vet ikke hvor vellykket det var, men det gjorde i hvert fall at gutten brukte blyant og papir da han skulle forklare meg noe annet etterpå. Til spørsmålet om hvem som måtte få vite at han har Asperger syndrom, lagde vi en stor tabell og gjennomgikk person for person som han kjente. Det var selvfølgelig han som skulle bestemme hvem som skulle få vite.

Mer om visualiseringsmetoder finnes i god norsk beskrivelse i heftet "Tilrettelegging for utvikling av sosiale ferdigheter for elever med Asperger syndrom i vanlig skole" (Reigstad, 2003) og i boka "Å undervise en elev med Asperger syndrom..." (Hernar, 2005).

Pauser

Det er vi som kan synes pauser er pinlige. For ungdommen med Asperger syndrom kan det være behagelig og i hvert fall ikke beklemmende med lange pauser i

samtalen. Mange ganger har jeg virkelig kjent det ubehagelig og bukker under for trangen til å fylle pausen med en eller annen intetsigende kommentar. Det er rett og slett min jobb å lære meg å tåle disse pausene.

Stopp

Vi (i hvert fall jeg) har en lei tendens til å prate for mye, for fort, og å snakke i lange setninger med mange tomme ord. En gutt fortalte meg at han ble sliten og ikke forstod hva jeg sa når jeg snakket slik. Vi ble da enige om at når det ble sånn kunne han si STOPP. Det begynte han å gjøre.

Tid

Tid er en svært viktig dimensjon på flere måter. Disse ungdommene er ofte langsomme i alt de gjør, også i det de tenker og sier. Det betyr at oppfølgingen av samtaletemaet kanskje ikke kommer før om en måned. Men de husker svært godt det som ble sagt, oftest ordrett. Mange oppfatter også klokkeslett helt absolutt. Klokka 15 er ikke to minutter over. Det er lite somling fra deres side når samtalen er over, de sier "ha det" og stryker på dør umiddelbart når de oppfatter at det er slutt for i dag. Varigheten på samtalene trenger heller ikke å være så lang, ofte er 15-20 minutter nok, og det er ingen grunn til å tvære det ut, sosial prat om vær og vind har de ikke sansen for.

Særinteresser

De fleste med Asperger syndrom har sterke særinteresser. Dette er temaer de har mye kunnskap om, riktignok kunnskap som ikke alltid er like interessant for andre. De snakker mye og gjerne om særinteressene, her føler de seg på høyden og framstår som mye sikrere enn de gjør på de fleste andre områder. Det er viktig å la dem få prate om disse interessene, her får man et innblikk i hvordan de ordlegger seg. Måten de griper an temaet sitt på forteller også hvilke antakelser de har om andres kunnskaper om det samme temaet. Jeg fikk for en stund tilbake en grundig innføring i hva legobrikker er, og hvordan man kan bygge med dem. Han som forklarte dette antok (han spurte ikke) at jeg aldri hadde hørt om legobrikker. Han antok at jeg visste like lite om legobrikker som jeg gjør om bilen til Petter Solberg, som jeg også har fått en grundig innføring i.

Stirrende blikk

Mange med Asperger syndrom har et gjennomborrende, stirrende blikk. Samtidig kan de ha et ansiktsuttrykk som er helt tomt. Vi har lett for å bruke smil og annen mimikk når vi prater, for å ufarliggjøre/modifisere det vi sier, eller signalisere andre ting som tilleggsinformasjon til det vi sier. Vi forventer også at samtalepartneren gjør slikt, eller på annen måte bekrefter at de er med i samtalen. Dette gjør ikke ungdommer med Asperger syndrom. Det kan være umulig å se på dem hvordan det du sier blir oppfattet eller virker. Det kan oppleves veldig ubehagelig hvis ungdommen sitter helt rolig og uttrykksløs og stirrer på deg. Dette må man lære seg å tåle og å håndtere.

Selvstendighet

Ungdom med Asperger syndrom kan være lite vant til å gjøre selvstendige avtaler. Da kan det være nødvendig med gradvis øking av selvstendigheten på dette området. For eksempel kan det være nødvendig å følges av foresatte de første gangene, kanskje mor til og med er med inn og blir der de første gangene (dette er veldig ufarlig, samtalen går da mest mellom mor og meg, ungdommen er "bare med"). Gradvis gjør vi avtale om at mor skal gå noen ærender mens poden og jeg prater. Etter hvert slippes ungdommen av på parkeringsplassen. Etter hvert gjøres avtalen direkte mellom ungdommen og ungdommen har selv ansvaret for å informere de hjemme og å gi meg beskjed hvis det blir endringer. Tekstmeldinger er en veldig bra kommunikasjonsform til slikt.

Faste avtaler og rutiner.

En bør bestrebe seg veldig på å overholde avtalene. Jo mer forutsigbar man kan være, jo lettere er det for ungdommene. Faste avtaler fungerer ofte best. Etter hvert kan det også bli slik at de selv tar kontakt når de har vært oppe i situasjoner som de gjerne vil ta opp etterpå, enten det er en episode med medelever, eller noe en lærer har svart dem. Jeg fikk en gang tekstmelding fra eleven mens han var på skolen, med spørsmål om jeg hadde tid til å snakke med ham samme dag. Ti minutter etter tekstmeldingen fikk jeg telefon fra læreren som gjerne ville ha en prat med meg (!)

For noen kan det fungere bra å lage noen faste ritualer. Jeg hadde en som kom til meg som tilfeldigvis fikk te en av de første gangene han kom. Dette ble tydeligvis et fast holdpunkt for ham, for etter det spurte han alltid etter te. De setter seg nesten

alltid på samme plass som forrige gang, jakka blir hengt på samme sted, og sekken plassert på samme måte. De faste tingene er antakelig med på skape en nødvendig trygg og kjent ramme.

Supplement til øvrige tiltak

Støttesamtaler må være et supplement til mange andre tiltak, det er ikke i stedet for noe som helst. Det er heller ikke slik at målet er at ungdommen med Asperger syndrom skal få mindre Asperger syndrom eller at andre tiltak skal overflødiggjøres. Målet må være at de forstår seg selv og sine omgivelser bedre, og at det kan bidra til å forebygge en depressiv utvikling.

Referanser:

- Baron-Cohen, S. (1995): *Mindblindness, an Essay on Autism and Theory of Mind*. Massachusetts: MIT Press.
- Ghaziuddin, M. (2005): *Mental Health Aspects of Autism and Asperger Syndrome*. London: Jessica Kingsley Publishers.
- Ervik, S. (2003): Seminar, Østfold 2003.
- Gerland, G. (1998): "Man vet ju inte mer än vad man vet". I Gerland, G. (red): *På förekommen anledning – om människosyn, "biologism" och autism*. Stockholm: Cura.
- Gillberg, Ch. (1997): *Barn, ungdomar och vuxna med Asperger syndrom. Normala, geniala, nördar?* Stockholm: Cura.
- Karlsen, K. (2000): Barn med Asperger syndrom. Terapeutiske begrensninger og utfordringer. *Tidsskrift for Norsk Psykologforening*, 37/2000.
- Lögedahl, Chr. (1996): Psykologisk behandling vid Asperger syndrom – ett försök att förstå og lindra ett okänd handikapp. *Landstinget Sörmland 1996*.
- Steindal, K. (1999): Refleksjoner fra samtalegruppe i Oslo-området for voksne personer med Asperger syndrom. *Autisme i dag*, 1999, bind 26, nr 1.
- Øgrim, Geir: Nilssonseminaret 2006. Arr: PPT for Hobøl, Skiptvet & Spydeberg.

Øvrige litteraturanbefalinger:

- Ekevik, E. (2000): Persepsjon hos personer med autisme og Asperger syndrom. En analyse basert på tre selvbiografier. *Autisme i dag* 2000, bind 27 nr 1.
- Ekevik, E. (2004): Asperger syndrom – en annenledes måte å tenke på. *Autisme i dag*, 2004, bind 31, nr 4,.
- Ekevik E. (2004): Asperger syndrom – Hva kan være til hjelp? *Autisme i dag*, 2004, bind 31, nr 4.
- Hernar, B. (2005): *Tema: Å undervise en elev med Asperger syndrom, eksempler på en pedagogisk tilrettelegging og forebygging av psykiske vansker*. Autismeenheten, Rapport nr 1, 2005.
- Reigstad, T. L. (): *Tilrettelegging for utvikling og mestring av sosiale ferdigheter for elever med Asperger syndrom i vanlig skole*. Autismeforeningen,

